

det derfor være mig tilladt at udtale min Glæde over, at et kirkeligt Organ har fremholdt en saa eftertrykkelig Erklæring om, at Bibelens Forbud mod Kvindernes Talefrihed er en Indbildning.

Det er bekjendt, at man har brugt Apostelen Paulus som Autoritet til at støtte Troen paa dette Forbuds Tilværelse. Jeg har allerede udtalt mig om denne Sag. (*Nylænde*, 4de Hæfte 1888). Jeg er ganske enig med Taleren paa det engelske Missionsmøde i, at naar Apostelen fremstiller Mand og Kvinde Side om Side som to, hvem det i lige Grad er givet at bede og at profetere, idet han anordner, hvorledes hver af dem i dette Tilfælde skal forholde sig, saa ligger heri et uigjendriveligt Bevis for, at det ikke har været Apostelens Mening, at de kristne Kvinder, principmæssigt, skulde være stumme i Forsamlingen, at det ikke har været i hans Tanke at ville give en Grundlov, i Følge hvilken Talens Brug til evige Tider skulde være Kvinderne forment i Kirkens Tjeneste.

Der er dog et Punkt, hvori jeg ikke er ganske enig med Taleren. Det holder næppe Stik uden videre at sammenstille de jødiske Kvinder, Kvinderne i de første kristne Menigheder, med Nutidens orientalske Kvinder, sløvede i deres Trældom, naar de ørkesløse og ligegyldige komme ind i Bedehusene for at „snakke og sladre“. De jødiske Kvinder stod i et ganske andet Forhold til deres Folk og til deres Religion end Østerlandenes Kvinder i Nutiden staa i denne Henseende.

Lad os undersøge I. Corinth. XIV., 34, som især har været brugt, naar man har villet dømme Kvinderne til Taushed. *Pauline Worm* har gjort opmærksom paa, at naar man ser dette Sted i Forbindelse med hvad som følger efter, da synes det at være skrevet med Hensyn til et særegt Tilfælde, i Anledning af noget tilfældigt. Jeg er heri fuldkommen enig med hende. Det hele fjortende Kapitel er en Formaning til Menigheden til at vise Sindighed, Omtanke og Hensyn til andre under Gudstjenesten. Naar Apostelen saaledes formaner enhver til ikke at tale med fremmede Tungemaal, uden saa er, at han det udlægger, saa at Menigheden faar Opbyggelse deraf — og „hvorledes kan man da vide hvad der tales? I ville jo da tale hen i Vejret“; (8. 9) saa er dette tydeligt nok. (Dette kunde paa samme Vis været omgjort til et Forbud for alle Tider mod alt Sprogstudium). Naar vi nu komme til det saa